

13. Клюев М.А. Служебные произведения // Университетское управление: практика и анализ. – № 1. – 2002. [Электронный ресурс]. — режим доступа к ресурсу : <http://www.umj.ru/index.php/pub/inside/281>
14. Закону України «Про освіту» від 23.05.1991 № 1060-ХІІ станом на: 01.01.2013р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1060-12>
15. Наказ Міністерства освіти України «Про затвердження Положення про організацію навчального процесу у вищих навчальних закладах» від 02.06.1993 № 161, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 23 листопада 1993 р. за № 173 [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0173-93>
16. Перелік основних видів методичної роботи педагогічних і науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів від 07.08.2002 № 450, затверджений Наказом Міністерства освіти і науки України від 07.08.2002 N 450, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 21 серпня 2002 р. за N699/6987 [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0699-02>
17. Перелік основних видів організаційної роботи педагогічних і науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів від 07.08.2002 № 450, затверджений Наказом Міністерства освіти і науки України від 07.08.2002 N 450, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 21 серпня 2002 р. за № 701/6989 [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0701-02>
18. Перелік основних видів наукової роботи науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів від 07.08.2002 № 450, затверджений Наказом Міністерства освіти і науки України від 07.08.2002 N 450, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 21 серпня 2002 р. за № 700/6988 [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0700-02>
19. Положення «Про державний вищий навчальний заклад», затверджено Постановою Кабінету міністрів України від 05.09.1996 № 1074 станом на : 13.08.1999 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1074-96-%D0%BF>
20. Закону України «Про наукову та науково-технічну діяльність» від 13.12.1991 № 1977-ХІІ станом на : 05.12.2012 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1977-12>
21. Положення про підготовку науково-педагогічних і наукових кадрів, затверджено Постановою Кабінету міністрів України від 01.03.1999 № 309 станом на : 16.09.2011 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/309-99-%D0%BF>

Ключові слова: «службові» об'єкти права інтелектуальної власності; педагогічні працівники; науково-педагогічні працівники; вищі навчальні заклади; трудові обов'язки; трудові функція.

Ключевые слова: «служебные» объекты права интеллектуальной собственности; педагогические работники; научно-педагогические работники; высшие учебные заведения; трудовые обязанности; трудовые функции.

Keywords: "office" objects of intellectual property right; pedagogical workers; scientific and pedagogical workers; higher educational institutions; labor duties; labor functions.

УДК 347.211:001.893

ПРОБЛЕМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПЛАГІАТ У НАУЦІ

Воликов В. В., к.е.н., начальник науково-дослідного сектору, Харківський національний економічний університет

Дзьобко І. П., ст. викладач, Харківський національний економічний університет

Воликов В. В., Дзьобко І. П. Проблеми інтелектуальної власності: плагіат у науці.

Стаття присвячена питанню порушення прав інтелектуальної власності, а саме проблемі плагіату у науці. Показано, що явище плагіату характеризується практичною необізнаністю та потребує нагального вирішення. У статті зроблена спроба з'ясувати представлені тлумачення плагіату з класифікаційними типами плагіату із зазначенням причин їх породжуючих. З'ясовано, що об'єктом права інтелектуальної власності може бути не кожен результат творчої діяльності, а лише той, який відповідає вимогам закону. Зазначено, що проблематика плагіату торкається невиправдані поведінки суб'єктів щодо неправомірного розпорядження об'єктами інтелектуальної власності. Вважається, що захист прав інтелектуальної власності – це прерогатива суб'єктів інтелектуальної власності, тобто тих, хто володіє майновими й немайновими правами на інтелектуальний продукт (об'єкт інтелектуальної власності), оскільки права інтелектуальної власності є приватними правами. Доведено, що нині єдиного, вичерпного та загальноприйнятого визначення плагіату не існує. Із цих позицій представлено авторське розуміння цього терміну, під яким розуміється привласнення

будь-якими методами авторства на чужий твір науки, літератури, мистецтва або на чуже відкриття, винахід чи раціоналізаторську пропозицію, а також використання у своїх працях чужого твору без посилання на автора та (або) виклад іншими словами і в іншому порядку чужих слів, думок без посилань на дійсне джерело цієї інформації. Зазначено, що явно виражений негативний аспект цього поняття об'єктивно потребує застосування юридичних засобів боротьби з плагіатом. При цьому залишається актуальним зміцнення морального клімату серед науковців-дослідників із спонуканням до самосвідомості, доброзичливості та поваги при роботі з інформаційними матеріалами. Розвиток методів підвищення свідомості та обізнаності при роботі з інформаційними ресурсами (джерелами виникнення плагіату), що породжує нові класифікаційні ознаки плагіату визначено як напрямок подальших досліджень.

Воліков В. В., Дзєбко И. П. Проблемы интеллектуальной собственности: плагиат в науке.

Статья посвящена вопросу нарушения прав интеллектуальной собственности, а именно проблеме плагиата в науке. Показано, что явление плагиата характеризуется практической неосведомленностью и требует неотложного решения. В статье сделана попытка уяснить взаимосвязь представленных толкований плагиата с классификационными признаками и указанием причин их порождающих. Выяснено, что объектом права интеллектуальной собственности может быть не каждый результат творческой деятельности, а лишь тот, который отвечает требованиям закона. Указано, что проблематика плагиата касается неоправданного поведения субъектов относительно неправомерного распоряжения объектами интеллектуальной собственности. Считается, что защита прав интеллектуальной собственности – это прерогатива субъектов интеллектуальной собственности, то есть тех, кто владеет имущественными и неимущественными правами на интеллектуальный продукт (объект интеллектуальной собственности), поскольку права интеллектуальной собственности являются частными правами. Доказано, что на сегодняшний момент единого, исчерпывающего и общепринятого определения плагиата не существует. С этих позиций представлено авторское понимание этого термина, под которым понимается присвоение любыми методами авторства на чужое произведение науки, литературы, искусства или на чужое открытие, изобретение или рационализаторское предложение, а также использование в своих трудах чужого произведения без ссылки на автора и (или) изложение другими словами в другом порядке чужих слов, мыслей без ссылок на истинный источник этой информации. Указано, что явно выраженный негативный аспект этого понятия объективно требует применения юридических мер борьбы с плагиатом. При этом остается актуальным укрепление морального климата среди ученых-исследователей с побуждением их к самосознанию, доброжелательности и уважению при работе с информационными материалами. Развитие методов повышения сознания и осведомленности при работе с информационными ресурсами (источниками возникновения плагиата), которые порождают новые классификационные признаки плагиата определено как направление дальнейших исследований.

Volikov V.V., Dzebko I.P. Problems of intellectual property: plagiarism in science.

This article is devoted to the issue of infringement of intellectual property rights, namely the problem of plagiarism in science. It is shown that the phenomenon of plagiarism is characterized by practical ignorance and requires an immediate solution. An attempt to clarify the interpretation of plagiarism presented with classification types of plagiarism, stating the reasons generating them. It was found that the subject of intellectual property rights may not be every result of creative activity, but only one that meets the requirements of the law. It is noted that the issue of plagiarism concerns unjustified behavior of subjects concerning improper disposal of intellectual property. It is believed that the protection of intellectual property rights - is the prerogative of the subjects of intellectual property, that is, those who own property and non-property rights to the intellectual product (intellectual property), because intellectual property rights are private rights. It is shown that the current single, comprehensive and universally accepted definition of plagiarism does not exist. From this perspective, the author presents the understanding of the term, which refers to the appropriation by any means authorship of the alien work of science, literature, art or the strange discovery, invention or rationalization proposal, as well as use in his writings another person's work without reference to the author and (or) statement in other words in a different order hearsay, opinions without reference to the actual source of information. Indicated that a pronounced negative aspect of this concept objectively requires the use of legal means to combat plagiarism. It is important to strengthen morale among scholars and researchers from impulse to self-awareness, kindness and respect when dealing with information materials. Development of methods to increase consciousness and awareness when working with information resources (sources of plagiarism), which generates new classification features Plagiarism is defined as the direction of future research.

Постановка проблеми. Як можна погодитися із авторами [1-24], тема плагіату зачіпає актуальну для сучасного етапу розвитку науки тему "запозичення" чужих авторських ідей і використання їх як власних наукових досягнень, позицій, думок деякими представниками наукової громадськості. На думку Г. О. Слядневої [1] та й інших дослідників [2-6], аналіз проблем, пов'язаних з правом інтелектуальної власності, є однією з найактуальніших тем сучасного розвитку України і в той же час найсуперечливішою.

Із розвитком економіки та суспільства в Україні підвищується й роль інтелектуальної складової соціально-економічного потенціалу країни. З'являється чимало публікацій щодо теоретичних засад інтелектуальної власності [2-4], порушуються питання, пов'язані із необхідністю охорони прав інтелектуальної власності [5-6], аналізуються підходи та зарубіжний досвід до захисту прав інтелектуальної власності [11-12] тощо.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі питання, що стосуються економічних і правових аспектів феномену інтелектуальної власності, розглянуті в працях українських та російських учених: И. А. Близнец

[11], М. А. Бендиков, Е. Ю. Хрусталёв [12]. Питання новітньої ролі інтелектуальної власності для України присвячена праця Л. Федулової [3]. Сучасні тенденції економічного розвитку і питання охорони прав інтелектуальної власності досліджували А. Красовська та І. Бернадська [13]. Однак, аналіз публікацій, пов'язаних із явищем "плагіат" [14-24], дозволяє стверджувати, що ця тема доволі педантична та характеризується практичною необхідністю.

У зв'язку із цим, метою статті є визначення проблематики плагіату у науці та окреслення напрямків щодо його усунення.

Викладення основного матеріалу. Розуміючи, що явище "плагіат" є складовою інтелектуальної власності, та, враховуючи надбання дослідників з цієї тематики [14-24], під інтелектуальною власністю будемо розуміти право власності на такі результати інтелектуальної діяльності, яким відповідно до закону надається правова охорона [5, с. 31]. Конституцією України [8] закріплено право кожного володіти, користуватись і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Тут потребує уточнення що саме представляють собою результати інтелектуальної діяльності, на які розповсюджуються права власності.

Після вивчення праць [1-5], з'ясовується, що об'єктом права інтелектуальної власності може бути не кожен результат творчої діяльності, а лише той, який відповідає вимогам закону. Будь-який твір літератури, науки і мистецтва, суміжні права підпадають під охорону права, якщо вони відповідають вимогам закону. Науково-технічним результатом правова охорона надається лише на підставі відповідної кваліфікації державним органом управління і видачі правоохоронного документа. Правова охорона об'єктів прав інтелектуальної власності обмежується територією України та терміном дії охоронного документа згідно норм чинного законодавства відповідно до вимог міжнародного. Охорона прав на зазначені об'єкти на території інших держав здійснюється лише на підставі міжнародних конвенцій і договорів.

Відповідно до переліку об'єктів, що міститься у ст. 420 ЦК, визначаються такі види права інтелектуальної власності в Україні [9], як на рис. 1.

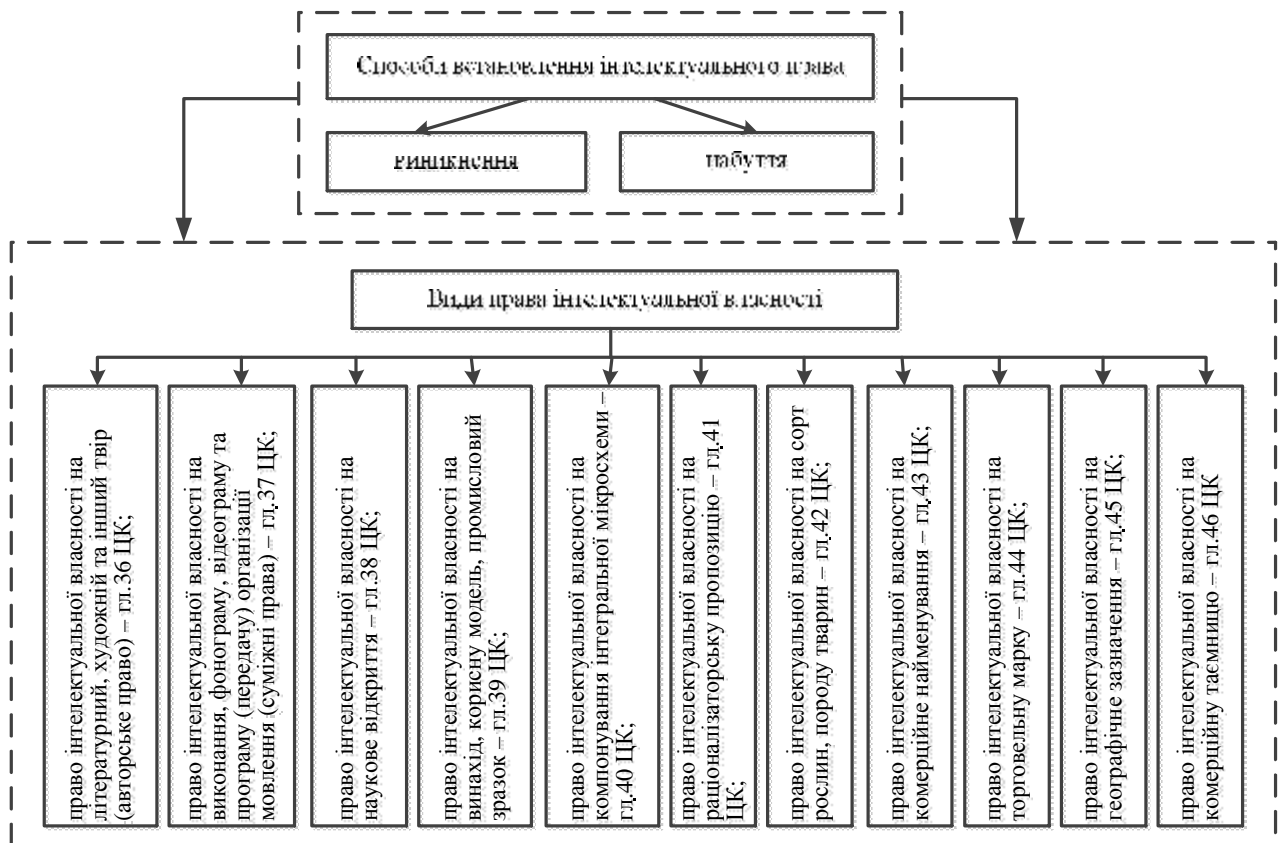

Рис. 1. Види права інтелектуальної власності [на основі 9]

Виходячи з мети дослідження – аналізу процесу "плагіат" – проблематика цього явища торкається невинуватої поведінки суб'єктів щодо неправомірного розпорядження об'єктами інтелектуальної власності. Так, суб'єкти права інтелектуальної власності – це особи, яким належать права володіння, легітимації, користування, розпорядження та захисту прав на результати інтелектуальної, творчої діяльності [5, с.52]. При цьому суб'єктами права інтелектуальної власності можуть бути два види суб'єктів: творці (творець) об'єкта права інтелектуальної власності та інші особи, яким належать особисті немайнові та (або) майнові права інтелектуальної власності.

Творець – це особа, результати інтелектуальної творчої діяльності якої є або можуть бути визнані об'єктами права інтелектуальної власності. Коло суб'єктів, які визнаються творцями, у Законі (ст. 421 ЦК) не визначене і не обмежене певними вимогами до їх віку, стану здоров'я, дієздатності тощо [9]. У зазначеній нормі ЦК наведений лише приблизний перелік осіб, які створюють той чи інший об'єкт інтелектуальної власності: автор, виконавець, винахідник тощо. Звідси випливає, що для суб'єктів права інтелектуальної власності характерною є однакова дієздатність суб'єктів творчого процесу. Іншими словами, творцями будь-яких результатів творчої діяльності можуть бути як повнолітні, так і не повнолітні особи.

Треба зазначити, що суб'єктом права інтелектуальної власності на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, за певних умов може бути також юридична чи фізична особа, де або у якої працює той, хто створив цей об'єкт. Про це йдеться у ст. 429 ЦК, яка розрізняє два випадки визначення суб'єктів особистих немайнових прав і визначення суб'єктів майнових прав [9].

Щодо особистих немайнових прав, як загальне правило, встановлено, що на об'єкт, створений у зв'язку з виконанням трудового договору, такі права належать працівникові, який його створив. Водночас у випадках, передбачених законом, окремі особисті немайнові права інтелектуальної власності на такий об'єкт можуть належати юридичній чи фізичній особі, де або у якої працює творець. Авторське право традиційно виходило з того, що у більшості випадків твір, створений у порядку виконання службового завдання, належить роботодавцю, з яким автор перебуває у трудових відносинах. Проте ст. 429 ЦК підходить до вирішення цього питання з більш демократичних позицій, загалом надаючи перевагу інтересам працівника, що створив об'єкт права інтелектуальної власності [9].

Тобто, правове регулювання щодо визначення авторського права, яке є формою захисту прав авторів та суб'єктів авторського права, виникає внаслідок факту створення твору. Для виникнення і здійснення авторського права не вимагається реєстрація твору чи будь-яке інше спеціальне його оформлення, а також визнання будь-яких інших формальностей.

Вважається, що захист прав інтелектуальної власності – це прерогатива суб'єктів інтелектуальної власності, тобто тих, хто володіє майновими й немайновими правами на інтелектуальний продукт (об'єкт інтелектуальної власності), оскільки права інтелектуальної власності є приватними правами. Сьогодні найпоширенішою формою порушення у сфері авторського права є плагіат.

Треба погодитися із Романовою І. В. [17], що наукове осмислення плагіату не може зводитися до загальних фраз, на зразок, що це негативний прояв, який потребує суспільного осуду та правової оцінки. Говорячи про плагіат, ми маємо справу з історично сформованим явищем. Історичні аспекти цього явища розглянуті Романовою І. В. Проте більшість розвідок присвячені дослідженню окремих аспектів плагіату. Так, стаття І. Краузе [10] розглядає цю проблем в Інтернет-ЗМІ; І. Порало [18] – у контексті права, економіки та освіти; О. Штефан [20, 21] окреслює загальні підходи до поняття, ознак плагіату та відповідальності за порушення немайнових прав творця.

Нагальна необхідність ефективного захисту інтелектуальної власності для України зумовлена обраною нею стратегією побудови цивілізованих ринкових відносин, забезпеченням соціальної орієнтації економіки та інноваційного соціально-економічного розвитку, що має спиратися, насамперед, на активізацію власного інтелектуального потенціалу [7]. Вікіпедія [15] містить таке визначення: плагіат – привласнення авторства на чужий твір науки, літератури, мистецтва або на чуже відкриття, винахід чи раціоналізаторську пропозицію, а також використання у своїх працях чужого твору без посилання на автора. Юридичне визначення цього терміна вперше з'явилося в українських нормативних документах в липні 2001 р. в новій редакції Закону України "Про авторське право і суміжні права".

Нині єдиного, вичерпного та загальноприйнятого визначення плагіату не існує. Як зазначається на сторінці Вікіпедії [15], автори одного з найбільших англійських ресурсів для виявлення плагіату "Turnitin" дають такі визначення цього поняття: вкрати ідею або слова іншої людини і видати їх за власні; використати результати роботи іншої людини без вказання джерела, звідки вони були взяті; повністю або частково вкрати мистецький, науковий або інший твір чи роботу та видати їх за свою; представити вже існуючу ідею або продукт як новий та оригінальний.

Таким чином, плагіат в будь-якому разі розглядається як шахрайство, суть якого – у крадіжці чужої роботи або її частини і представленні її як власної.

Загалом, на Вікіпедії [15], плагіат поділяють на три основні типи: 1) копіювання чужої роботи (як без, так і з відома) та оприлюднення її під своїм іменем; 2) представлення суміші власних та запозичених в інших аргументів без належного цитування джерел; 3) перефразування чужої роботи без належно оформленого посилання на оригінального автора або видавця.

Подібну, але більш розгорнуту класифікацію пропонують автори вже згаданого ресурсу "Turnitin": 1) видання виконаної іншим автором роботи за свою без внесення в неї жодних змін; 2) копіювання значної частини чужої роботи в свою без внесення в запозичене жодних змін; 3) копіювання інформації з кількох різних джерел без внесення в неї правок. "Маскування плагіату" самостійним написанням перехідних речень між скопійованими частинами; 4) внесення незначних правок у скопійований матеріал (переформулювання речень, зміна порядку слів в них тощо); 5) повне запозичення текстів з інших джерел, але цілковите їх перефразування; 6) видання власної колись вже написаної роботи за нову (переважно стосується студентів).

Якщо перші типи плагіату є найочевиднішими та легко виявляються, то натомість перефразування чужої роботи та порушення правил цитування, що також є плагіатом, виявити значно важче. Тут, ми маємо справу із компіляцією, що за Вікіпедією [15], компіляція (лат. *compilatio* – крадіжка, грабіж, від лат. *compilo* – грабую) – неоригінальний, несамоістинний твір; праця, побудована на використанні інших творів; поєднання інших творів. У

літературі – процес написання твору, наукової праці на підставі чужих матеріалів без самостійного дослідження та опрацювання джерел; компіювання; твір або наукова праця, написаний таким способом. Це найрозповсюдженіший спосіб плагіату.

У статті О. Сичивиці "Плагіат і плагіатори" [22] зазначається, що "... у міру того, як розвивалася і ускладнювалася наука, не марнували часу і плагіатори". Так, автор [22] класифікує плагіат як:

1) сором'язливий – "... сутність його полягає в тому, що результати чужих наукових пошуків, які оформлені як наукові праці (вже опублікованих чи ще ні), плагіатор викладає іншими словами і в іншому порядку, – зрозуміло, без посилань на дійсне джерело цієї інформації та його автора";

2) джентльменський – "... полягає в тому, що не лише важко стає вичленити з писанини плагіатора прямі запозичення, диференціювати авторські думки від крадених, а й усуваються формальні підстави для звинувачень у плагіаті, бо відповідних посилань досить багато і незаконно привласнювати чужі авторські права неначебто ніхто й не збирався";

3) критиканський – "... якщо плагіатор-джентльмен прагне стати на один рівень з дійсним автором і погоджується практично з усіма його думками, концепціями, теоретичними схемами, аргументами тощо, то плагіатор-критикан діє зовсім інакше. Це не просто злодійкувата, а ще й дуже амбітна, занадто претензійна особистість, яка прагне стати (принаймні в очах читачів і публіки) вище дійсного автора";

4) примус до співавторства – один із видів добре завуальованого плагіату; "... сутність цього аморального явища, нерозривно пов'язаного з прогресуючою інституалізацією і бюрократизацією науки, полягає в тому, що до дійсного автора "прилипають" і його співавтори, і ті, хто насправді підготовкою відповідного наукового твору не займався".

Таким чином, на основі проведеного дослідження [1-24] щодо проблем порушення прав інтелектуальної власності нами пропонується уточнене визначення терміну плагіат, під яким розуміється привласнення будь-якими методами авторства на чужий твір науки, літератури, мистецтва або на чуже відкриття, винахід чи раціоналізаторську пропозицію, а також використання у своїх працях чужого твору без посилання на автора та (або) виклад іншими словами і в іншому порядку чужих слів, думок без посилань на дійсне джерело цієї інформації.

Висновки: Звичайно, представлена класифікація плагіату не є остаточною і вичерпною. Проблема плагіату є і буде актуальною доти, поки є попит на освіту, вчені звання, ступені і таке інше, що й є породженням нових форм та появи нових класифікаційних ознак плагіату. Розуміючи явно виражений негативний аспект цього поняття виникає об'єктивна необхідність у застосуванні юридичних засобів боротьби з плагіатом. Однак, виходячи із наведених вище трактовок, довести факт плагіату є досить проблематичним. Тому, не нехтуючи існуючими на сьогодні юридичними засобами боротьби з плагіатом, залишається актуальним зміцнення морального клімату серед науковців-дослідників із спонуканням до самосвідомості, доброзичливості та поваги при роботі з інформаційними матеріалами. Розвиток методів підвищення свідомості та обізнаності при роботі з інформаційними ресурсами (джерелами виникнення плагіату), що породжує нові класифікаційні ознаки плагіату і є напрямком подальших досліджень.

Список використаних джерел:

1. Сляднева Г. О. Плагіат та соціум / Г. О. Сляднева // Актуальні проблеми держави і права. – 2012. – С. 247-252. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Apdip/2012_66/Slyadnyeva.pdf
2. Базилевич В. Д. Інтелектуальна власність: креативи метафізичного пошуку / В. Д. Базилевич, В. В. Ільїн. – К. : Знання-Прес, 2008. – 687 с.
3. Федулова Л. Нова роль інтелектуальної власності // Інтелектуальна власність. – 2008. – №4. – С. 10-19.
4. Цибульов П. М. Основи інтелектуальної власності : навч. посіб. / П. М. Цибульов. – К. : Інститут інтелектуальної власності і права, 2003. – 172 с.
5. Право інтелектуальної власності: підручник / за ред. О. А. Підпригори. – К., 1992.
6. Каралкіна Т. В. Види неправомірного використання об'єктів права інтелектуальної власності в Україні / Т. В. Каралкіна // Topical issues of law: theory and practice. – 2012. – № 25. – С. 315-324. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Аpptip/2012_25/Karalkina.pdf
7. Концепція розвитку державної системи правової охорони інтелектуальної власності на 2009-2014 роки: схвалена рішенням колегії Державного департаменту інтелектуальної власності від 11.03.2009 р. № 11.
8. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
9. Цивільний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
10. Краузе І. Практичний підхід до захисту прав ІВ засобами масової інформації і Інтернет / Ірина Краузе // Інтелектуальна власність. – 2011. – № 7. – С. 36-41.
11. Близнац І. А. Интеллектуальная собственность и закон. Теоретические вопросы [Электронный ресурс] / И. А. Близнац. – Режим доступа: <http://lib.ru/PRAWO/BLIZNEC/zakon.txt>

12. Бендиков М. А. Интеллектуальная собственность в России: проблемы использования и правовой защиты [Электронный ресурс] / М. А. Бендиков, Е. Ю. Хрусталёв. – Режим доступа: <http://www.cfin.ru/press/management/2001-3/02.shtml>
13. Красовська А. Сучасні тенденції економічного розвитку і охорона прав інтелектуальної власності / А. Красовська, І. Бернадська // Інтелектуальна власність. – 2002. – №2–3. – С. 27–29.
14. Піхурець О. В. Плагіат: проблеми виявлення та засоби попередження / О. В. Піхурець // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – №2 (1). С. 161-172. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvlduvs/2012_2_1/12povtvp.pdf
15. Матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії. – Назва з екрану: "Плагіат". – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/%CF%E0%E3%B3%E0%F2>
16. Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К.; Ірпінь; ВТФ "Перун", 2005. – С. 977.
17. Романова І. В. Явище плагіату: історія та сьогодення [Електронний ресурс] /І.В.Романова.– Режим доступу:http://archive.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/uazt/2012.
18. Порало І. В. Інтелектуальний капітал України в полоні плагіату / І. В. Порало // Практична філософія. – 2011. – № 3 (41). – С. 121-127. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://autor-com.narod2.ru/1/>
19. Симонян Ю. Ю. Плагіат як вид порушення авторських прав / Ю. Ю. Симонян // Митна справа. – 2012. – № 6 (84). – Частина 2. – Книга 2. – С. 440-445. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
20. Штефан О. Плагіат: поняття, ознаки, відповідальність / О. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2011. – № 6. – С. 17-26.
21. Штефан О. Плагіат – невід’ємна частина творчості? / О. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – № 2. – 2012. – С. 20-29.
22. Сичивиця О. Авторство і псевдоавторство в науці: Стаття друга: Плагіат і плагіатори / О. Сичивиця // Соціогуманітарні проблеми людини. – 2008. – № 3. – С. 39-47.
23. Разворот: как бороться с плагиатом в науке [Название с экрана] // Эхо Москвы. – 13 сентября 2012 года. – Режим доступа : <http://www.hse.ru/news/60994134.html>
24. Как бороться с плагиатом? [Название с экрана]. – Режим доступа : <http://www.alldocs.ru/zakons/index.php?from=1489>

Ключові слова: право інтелектуальної власності, плагіат, компіляція, самосвідомість.

Ключевые слова: право интеллектуальной собственности, плагиат, компиляция, самосознание.

Keywords: intellectual property, plagiarism, compilation, identity.

УДК 004.738.5

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПІДВИЩЕННІ ЕФЕКТИВНОСТІ ЕКОНОМІКИ

Чорна Г. Ю., аспірант, Донецький державний університет управління

Чорна Г. Ю. Роль інформаційних технологій в підвищенні ефективності економіки.

В статті зроблено аналіз впливу інформаційних технологій, включаючи Інтернет-технології, на ефективність функціонування як окремих підприємств, так і економіки в цілому. Визначено, що без застосування інформаційних технологій підвищення ефективності та конкурентоспроможності як окремих підприємств, так і економіки держави в цілому неможливо. Перш за все, це пов'язано з тим, що в сучасних умовах інформаційні технології, включаючи Інтернет-технології, є найважливішим фактором забезпечення сталого економічного розвитку держави. Науково-технічний прогрес сприяє виникненню нових і модифікує дію старих економічних законів. Все більше в економіці використовуються терміни «електронна комерція», «Інтернет-сектор» компанії, «онлайн-ритейлери», «Інтернет-економіка», де головні ролі відведені інформаційним технологіям. Інтернет-економіка стає важливим явищем сучасної світової системи, однією з найбільш впливових сил, що визначають подальший розвиток цивілізації. Крім економіки вона зачіпає важливі сфери суспільного життя: політику, соціальну сферу, культуру, екологію, безпеку та інші. Багатий досвід зарубіжних компаній вказує на те, що необхідно приділити пильну увагу новітнім розробкам в галузі інформаційних і, насамперед, Інтернет-технологій, і їх впровадженню на підприємствах, розширити і поглибити науки дослідження в даній області.

Черная А. Ю. Роль информационных технологий в повышении эффективности экономики.

В статье сделан анализ влияния информационных технологий, включая Интернет-технологии, на эффективность функционирования как отдельных предприятий, так и экономики в целом. Определено, что без применения информационных технологий повышения эффективности и конкурентоспособности как отдельных предприятий, так и экономики государства в целом невозможно. Прежде всего, это связано с тем, что в